

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18 — Ἐν δε ταῖς ἑσπερ. φρ. 18 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. 1. Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΤΙ ΜΑΣ ΑΦΙΝΟΥΝ.

Πᾶν' οἱ τρανοὶ μας ἴστη γῆ τὴν ξένη
 Μὲ τόση λήρα ἴστον κορβανᾶ,
 Καὶ μόνο φτώχεια καὶ γύμναζα μένει
 Σ' αὐτὸ τὸν τόπο παντοτεινά.

Souris.

ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

Ἡ θάφάμε τοὺς Ἀλβανοὺς ἢ θά μᾶς φάνε.

Καλιβάν.

ΕΙΣ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΠΑΥΘΕΝΤΑΣ.

Θρηνησατε Ἐπαύθησαν ἀφέντες — συμφορὰ μας ! —
 Κενὸν δυσαναπλήρωτον . . . εἰς τὰ θαλάγγια μας !

ΣΚΕΨΙΣ.

Λέγεται ὅτι ὅταν ἡ Ἀφροδίτη ἀνέδυσεν ἐκ τοῦ ἄφρου τῆς
 θαλάσσης εἰς χεῖράς της ἐκράτει ἐν στρεΐδι.
 Διὰ τοῦτο ἔκτοτε τὸ ἀνοιγμα τῶν στρεϊδῶν νομίζεται ὡς
 ὁ ὕπατος πρὸς τὴν Ἀφροδίτην φόρος.

Καλιβάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Κατὰ τὴν «Πρωτάν» ὁ κ. Τρικούπης δὲν κατῴρθωσεν νὰ
 ἐξοικονομήσῃ τὸν Σταμούλην. Διὰ τοῦτο λοιπὸν κατετάχθη
 ἅμα τῇ συγκαλέσει τῆς Βουλῆς εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπο-
 λιτεύσεως, ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ ;
 Αὐτὰ εἶναι γοῦστα, φίλτατε Σταμούλη. Τί πταίει ὁ κύ-
 ριος «Τίς πταίει» ἐάν δὲν κατῴρθωσεν νὰ σ' ἐξοικονομήσῃ ;
 Δὲν πηγαίνεις σ' τὴν παραπάνω γειτονιά ;

Φκίναται ὅτι ἀκροβολιστικὰ γυμνάσια ἤρχισαν νὰ κά-
 μνουν οἱ ὑπουργικοὶ Βουλευταί.
 Δὲν ξεύρομεν εἰς ἀπόστασιν πόσων μέτρων βλέπει ὁ εἰς
 τὸν ἄλλον καὶ ἔλοι ὁμοῦ τὸν πρωθυπουργόν.
 Τίς οἶδε τοὺς δυσηρεστημένους ποῖαι μεγάλαί ἀρχαὶ ἐχώ-
 ρισαν ἀπὸ τοῦ τέως ἀρχηγοῦ των.
 Ἴσως τὸ ταξιδί τοῦ Βασιλέως, ἴσως τὸ ἀλβανικὸν ζή-
 τημα, ἴσως αἱ πολεμικαὶ παρασκευαί, ἴσως αἱ πρὸς τὸ ὑ-
 πουργεῖον Γλάδστωνος σχέσεις, ἴσως ὁ διορισμὸς τοῦ Βυ-
 ζαντίου ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν.
 Ἄλλὰ διορισμοὶ, ρουσφετάκια, βοηθήματα, ἀσυστάσια,
 αὐτὰ δὲν ἐλπίζομεν νὰ τοὺς ἐχώρισαν, διότι αὐτὰ εἶναι
 ἐνωτικά, ὅταν παρέχωνται. Ἐ! ὅταν δὲν παρέχωνται τὰ
 ἐνωτικά, τότε κατὰ φυσικὸν νόμον ἅμα λείπει ἕλις γεννά-
 ται ἀπώθησις.

Ὅτι ἦτο μεγάλη δυσαναλογία εἰς τὸ δημοτικὸν μας δεῖ-
 πνον ἐὰν ἐτρόγαμε σκόνη καὶ ἐπίναμε νερόν.
 Εἶναι ὡς ν' ἀπαιτῆς νὰ βρέχῃς τὸ ἐκ σκοροδῶν καὶ ἀρ-
 του ξηρόγευμά σου μὲ καμπανίτην οἶνον.
 Ἄλλ' ὁ κ. Δήμαρχος ἐφρόντισεν ν' ἀρῇ τὴν δυσαναλογίαν
 αὐτὴν, καὶ τῶρα θὰ τρώμε σκόνην καὶ θὰ πίνωμεν μπογα-
 δόνερο.
 Διότι τέτοιο νερὸ θὰ μᾶς διοχετεύσῃ ἀπὸ τὸ Κεφαλάρι
 τῆς Κηφισιάς.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μία μορφή τοῦ νομίσματος.
Ἐπιπλέον ὅμως καὶ ἄλλη.
Τρανα ἰδιωτικὰ συμφέροντα, ἐκτὸς τῶν μύρων τῆς μπουγάδας, εἶναι ἀνακατωμένα μετὰ τὸ νερόν αὐτό.

Οἱ Κηφισιώται τὸ θέλουν, διότι ποτίζουν τὰ περιβόλια τῶν.

Ἐνας δὲ διατριβογράφος τῆς «Στοᾶς» γράφει ὅτι τὸ χρειάζονται καὶ ὅσοι κάμνουν ἐξοχὴν εἰς Κηφισιάν.

Ὡστε διὰ τὸ χρειάζονται αὐτοὶ δὲν θὰ εἶναι βρώμικο, οὔτε θὰ πλύνονται ἐντὸς αὐτοῦ ἐνδύματα τοῦ νοσοκομείου.

Μήπως οἱ κύριοι αὐτοὶ κάμνουν τὴν ἀηθὴ ἀστείότητα ἣν συνειθίζουν χυδαῖοι τινες, νὰ πτύουν εἰς φαγητόν τὸ ὅποιον τοῖς ἀρέσει, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐξασφαλίσωσιν εἰς ἑαυτοὺς τὸ μονοπάγι;

Γενικὴν εὐχαρίστησιν ἐπροξένησεν ἡ εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον εἴσοδος τοῦ κ. **Ἀναστασίου Βυζαντίου**.

Μέχρι τοῦδε ὡς προσόντα τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀντιπροσωπευόντων τὸν τόπον μας, πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ἀπητοῦτο ἐξειδικιασμένη ἀνικανότης, διπλωματοῦχος ἀμβλύνοια, ἐπιδεικτικὴ ἐλαφρότης ἢ βαρεῖα σχολαστικότης.

Ἐὰν δὲν ἐπιπροσθεῖ τῆς σκέψεως ἡμῶν ἡ ἀληθὴς δημοσιογραφικὴ δόξα τοῦ κ. Βυζαντίου, θὰ ἐτολμῶμεν νὰ ἐκφράσωμεν ἐνταῦθα τὴν ἀμφιβολίαν ἐὰν ὁ νέος Ἕλλην διπλωμάτης ἐκ φύσεως δὲν ἦτο προωρισμένος μᾶλλον διὰ τὸ νέον ἢ τὸ παλαιὸν αὐτοῦ στάδιον.

Τόσην πεποίθησιν ἔχομεν εἰς τὴν διπλωματικὴν του ἰκανότητα, ἣν εὐχόμεθα νὰ χρησιμοποίησῃ ἐπὶ καλῷ τοῦ ἔθνους του.

Ἀπητοῦντο καὶ αἱ ἐν τῇ Ἐφημερίδι δημοσιευθεῖσαι ὑβρεῖς ἵνα ἀξιώθῃ πλήρους ἐπαίνου ὁ διορισμὸς τοῦ κ. Βυζαντίου.

Ἐίμεθα ὅμως περίεργοι νὰ μάθωμεν εἰς τὰς περὶ ἑλληνοσλαβικῶν σχέσεων ιδέας τίς ὑπεχώρησεν εἰς τὸν ἄλλον, ὁ διοριστὴς ἢ ὁ διορισθεὶς; διότι δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπῆρχε πλήρης μεταξὺ τῶν δύο συμφωνία, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη πανηγυρικὴν παραδοχὴν καὶ δεξιῶσιν πλήρους τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ αἰοίδιμου Δεληγεώργη.

Ὁ ἐρυθρὸς Γραμματεὺς ἐξελέγη . . . ἂ! ἂς μὴ βρισώμεν τὴν λέξιν . . . δὲν ἐξεκόλλησε καὶ κατὰ τὰς νέας ἀρχαιρείας ἐκ τῆς Γενικῆς Γραμματείας τοῦ Παρισσοῦ. Εἶναι κολλημένος ὄχι πλέον ὡς στρεῖδι, ἀλλ' ὡς γαδουροπόδαρο τῆς Διγίνης, τὰ ὅποια καὶ αὐτὰ εἶναι κατακόκκινα.

Τώρα ἐννοοῦμεν τὸ δυσανάλογον πρὸς τὴν ἡλικίαν πάχος του. **Ἐχει μέσα του ὄλον τὸν Παρισσοῦ.** Διὰ τοῦτο Παρισσοῦ δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ Μιχάλης Λάμπρος. Εἰς τὸ εἶξῃ θὰ μᾶς ἐπιτρέπουν τὰ λεγόμενα μέλη τοῦ Παρισσοῦ ἢ μᾶλλον τοῦ «Μιχάλη Λάμπρου» νὰ ὀνομάζωμεν τὸν σύλλογον μετὰ τὸ ἀληθινὸν ὄνομά του.

Ἰδοῦ, φέρ' εἰπεῖν, πῶς θ' ἀνηγγέλλομεν τὴν αὔξησιν τῆς κυβερνητικῆς ἐπιχορηγήσεως:

«Τὸ ὑπουργεῖον Τρικούπη ἀνεβίβασε ἀπὸ πέντε εἰς ὀκτὼ χιλιάδας δραχμὰς τὴν ἐπιχορηγήσιν τὴν ὅποιαν ἐδίδον εἰς τὸν **Μιχάλη Λάμπρον**».

Ἰδοῦ πῶς ἀνήγγειλε τὸ σατυρικὸν «Πῶντος» τοῦ Λονδίνου τὴν εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀνοδὸν τοῦ νέου πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας:

ΔΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΩΣ.

Ὁ **Ἄτλας** ἔλαβεν ἀπαξ ἐτι τὸν κόσμον ἐπὶ τῶν ὤμων του· ὁ **Γλάδστον** ἐγένετο καὶ αἰθὶς αὐτὸς οὗτος—πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας!

Ἡ **Ξανθὴ μας** τοῦ φύλλου τῆς πρωτομαγιάς ἐσκάνδαλισε, καθὰ μᾶς εἶπον, μερικοὶ Κύριοι, μερικὰς Κυρίας.

Τὴν μόνην χάριν τὴν ὅποιαν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν εἰς τὰς δεσποίνας αὐτὰς εἶναι νὰ ζητήσωμεν παρὰ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας νὰ συστήσῃ **μαθήματα ἀναγνώσεως** δι' ἐνήλικας μαθητριάς.

Ἄφροῦ δὲ μάθουν νὰ διαβάσουν θὰ ἰδοῦν ὅτι ἡ **Ξανθὴ μας** ἦτο τόσον ἀθώα, ὥστε δύνανται νὰ τὴν δοκιμάσουν μόναι τῶν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον τοῦ κ. Μπερνούδακη, διότι ἡ **Ξανθὴ μας** δὲν ἦτο παρὰ ἡ **μπίρα μας**, καὶ ἡ **μπίρα** μόνον τοῦ Μπερνούδακη, ἥτις ἀληθῶς ἀπὸ **μπίρα** ἔγινε ποίησις, τόσην δρόσον, γεῦσιν, χρῶμα καὶ καλλονὴν ἔχει.

Ἐνομοίσαμεν ὅτι τοιαύτην **μπίραν**, οἷα ἡ ἀπὸ τινος πωλουμένη ἐν τῷ πρώτῳ ἀθηναϊκῷ ζυθοπωλεῖῳ τοῦ κ. **Μπερνούδακη**, ὅστις ἀπεδείχθη ὁ κάλλιστος ζυθαγωγὸς τῆς πρωτεύουσας, θὰ τὴν ἠδικοῦμεν ὀνομάζοντες αὐτὴν διὰ τὸσον πεζοῦ ὀνόματος.

Λοιπὸν:
— Πᾶμε εἰς τὴν **Ξανθὴ μας**.
Θὰ πῆ:
— Πᾶμε εἰς τὴν **μπίρα μας**.
Μᾶς ἐκαταλάβατε τώρα, Κυρίαί καὶ Κύριοι;

Ἀλλὰ νὰ ἐπιτρέπωνται ἐν μέσῃ Ὀδῷ Σταδίου ζυθοπωλεῖα, ἢ μᾶλλον οὔροπωλεῖα μετὰ Κροκαλῶν, αὐτὸ τὸ κακὸν νομίζομεν ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸ καταργήσῃ ἡ ἀστυνομία.

Αὐτὰ τὰ μικτὰ καταστήματα, τὰ ἐρμαφρόδιτα, τὰ μήτε οἶκοι Λαῖδων, μήτε ζυθοπωλεῖα, ἀλλὰ καθαρὰ ἐνέδραι τοῦ βαλαντίου καὶ τοῦ στομάχου, εἶναι καθαρὰ αἴσχη δι' ἕνα τόπον καὶ τοιαῦτα αἴσχη ὁ κ. Βαλέττας δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ ἀνέχεται.

Τώρα ὁ διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μας φέρει ὄλην τὴν ἀπαιτουμένην πανοπλίαν ὥστε νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλας τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας ὁ εὐτυχὴς διορισμὸς του ἐγέννησε.

Πιστεύομεν ὅτι οἱ νέοι ὑπαστυνόμοι καὶ βοηθοὶ διορίσθησαν ὅλοι τῆς συγκαταθέσεως του καὶ ὅτι ἐπ' αὐτῶν θὰ ἐξασκῆ ὄλην τὴν ἐπιρροήν του.

Ὁφείλει ἄρα νὰ προβῆ εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς καθάρσεως, ὑπὸ τὴν κυριολεκτικὴν καὶ μεταφορικὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Ἀπαιτοῦμεν οἱ πολῖται νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι **ἔχομεν ἀστυνομίαν**.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Βρὲ ἀδελφὲ Κανελλίδη,

Τί ἔχουν τὰ μούτρα σου καὶ ἀναγκάζεσαι νὰ τὰ περᾶς κάθε λίγο καὶ μουτσούνα. Καὶ πότε παρουσιάζεσαι ὡς ἐρημίτης τῆς Κηφισιάς, πότε ὡς καλλιεργητὴς γεωμήλων, τώρα ὡς πατὴρ, τώρα ὡς θεὸς;

Ἄν ἦσο ἄγαμος, θὰ ἐξηγεῖτο αὐτὸ τὸ μασκάρεμά σου. Θὰ εἶπες νὰ ἐκθέσης εἰς πλειστηριασμὸν ἀντὶ τῆς αμους τσωνάρας σου—καὶ μετὰ συγχωρεῖς διὰ τὴν χρῆσιν τοιούτων λέξεων, ἀλλὰ τί νὰ σὲ πῶ μ' ἔχεις πνίξει—τὴν μουτσούνα σου.

Ἀλλὰ χάριτι δικῆ σου ἡ θεῖα εἶσαι ἐγγαμος καὶ ὡς ἀνθρώπος καὶ ὡς δημοσιογράφος. Τί ζυγίζεις τὸ ξερόμεν. Ὄταν γράφης καλὰ, σκέπτεσαι στραβά. Ὄταν γράφης μωρὰ, σκέπτεσαι ὀρθά. Σκέψις καὶ γράψιμο διὰ σὲ εἶναι τὰ δύο ἄκρα τῆς μαγνητικῆς βελόνης. Δὲν συναντῶνται ποτέ.

Ἐπειτα δὲν ἐντρέπεσαι ὀλίγο νὰ κάθῃσαι νὰ ἐπαινηθῇς μόνος σου; Νὰ γράφης ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ σου αἰεὶναι προῖον μακρᾶς πείρας καὶ πολυειδῶν γνώσεων; Ὅτι ἀποτελοῦσι *πλοῦσιοι θησαυροὶ ἐπαγωγῶν ιδεῶν καὶ πολιτικῶν ἀληθειῶν*;

Ἄστ' αὐτὰ σὲ παρακαλῶ καὶ μὴ θέλῃς νὰ μεταβᾶλης, κύριε γαιοκτῆμων, τὴν καμαρούλα σου ὅθεν ἐξέρχονται τὰ καλλίσσαχλα ἄρθρα σου εἰς φαρμακεῖον ἐνθα προπαρασκευάζονται ἐμετικά.

Ἄκουέ με,
Εἰς συνάδελφός σου.

ΔΟΝ ΚΙΣΣΩΤΟΣ.

• Δοθεῖσθαι εὐκαρίτιας νὰ γράψῃ, ἠρώθῃ ἕνεκα ἑλλητίσεως μολυβδίδος . . . »

Νᾶχη κηρύξῃ ὁ Οὐγγὼ μετὰ τὴ χρυσῆ του γλῶσσα
Ὅτι ὁ ἔρω, σὰ θεός, ἀνάμεσα ἔς τὰ τόσα,
Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χαρτιὰ κι' ἀπὸ ταχυδρομεῖα,
Ἀλλὰ μποροῦν δυὸ ἔρασταὶ μετὰ κάθε εὐκολία
Μιὰ τακτικὴ ἀνταπόκρισι νὰ ἔχουνε ἂν θέλουν,
Μὲ τὰς ἀκτινεὶς τοῦ ἡλίου τὰ γράμματα νὰ στέλλουν,
Μὲ τὰ τραγοῦδια τῶν πουλιῶν, μετὰ τῶν δεινῶν τὰ φύλλα,
Μ' ὀλόκληρη τὴν ἀνοιξὶ σὲ φάκελλο κλεισμένη,
Κι' ἐνῶ κοντεύεις νὰ σβυστῆς τόσον καιρὸ ἂπ' τὴ σκύλα
Ἐπιστολὴ προσμένοντας πολυαγαπημένη
—Μὲ τέτοια δὰ ποῦ ἤζερὸς λαμπρὴ συγκωνωνία,—
Σὺ νὰ μαθαίνῃς ἐξαφνα, ὄριστε! ἀπελπισία!
Πῶς νὰ σοῦ γράψῃ ἀδύνατο, ἂν καὶ πολὺ τὴ θλίβῃ,
Γιατὶ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τῆς ἔλειπε . . . *μολύβι* . . .
Γιὰ πὲς μου, τέτοιο ἀκουσμα, τέτοια κουτοαλήθεια
Ἄχ! σὰ μολύβι φοβερὸ δὲ σοῦ τρυπᾷ τὰ στῆθια;
Κι' ἂν λὲθ ὁ ἔρωτας πῶς εἶν' ἂπ' τοὺς θεοὺς ὁ πρώτος
Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Γιωργό μου, πῶς εἶνε Δὸν Κισσώτος;
Kochtῆς.

ΤΩ ΦΙΛΩ ΠΟΙΗΤΗ Ν. ΚΑΜΠΑ.

Ἐστὸν κάθε σου τὸν στίχον, ἂν ἤμουνα κοπέλα,
Θὰ σοῦδῖνα καὶ ἕνα φιλάκι ζηλευτό . . .
Μ' ἂν τώρα μοῦ κατέβῃ νὰ κάμω τέτοια τρέλλα,
Θαρρῶ δὲν θὰ σ' ἀρέσῃ τὸ compliment αὐτό.
Souris.

Συγχαίρομεν τῷ φίλῳ ἡμῶν κ. Νικολᾷ Κάσκα ἐπὶ τῷ διορισμῷ αὐτοῦ ὡς βοηθοῦ τοῦ Δημοσίου Κατηγόρου. Ὁ κ. Κάσκας εἶναι ἐκ τῶν φιλοτιμωτέρων καὶ καταλληλοτέρων διὰ τοιαύτας θέσεις νέων.

Ἡ γθεσινὴ Ἐφημερίς γράφει ὅτι συνητήθησαν οἱ δύο ἀπρωτότοκοι υἱοὶ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας.

Ὡς φαίνεται διὰ τὸ εἶναι καὶ οἱ δύο ἀπρωτότοκοι θὰ εἶναι κολλημένοι ἀπὸ κάπου, ὡς οἱ περίφημοι Σιαμαῖοι ἀδελφοί.

Ὁ θέλων νὰ βλέπῃ τελείας μεταφράσεις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν *Ἐλευθερίαν*.

Εἰς τὸ φιλολογικὸν τῆς φύλλον τῆς Κυριακῆς μετ' ἐκπλήξεως εἶχομεν ἰδεῖ ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἔδωκε 560 ἑκατομμύρια δι' ἐν οἰκόπεδον τῶν *Ἀπομάχων*!

Τί δὲ ἦτο τὸ πρωτοφανές; αὐτὸ οἰκόπεδον, τὸ ὅποιον ἤξιζε τόσα ἑκατομμύρια; Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ *ταμείου* τῶν ἀπομάχων, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν γαλλικὴν νὰ λέγηται *fonds*.

Ἡ διάσημος Γαλλίς ἠθοποιὸς Σάρα Μπερνάρ, ἐπιτυχᾶνε ὡς γνωστὸν εἰς τὴν γλυπτικὴν, τὴν ζωγραφικὴν, τὸ ἄσμα, τὴν ἰππικὴν, τὴν συγγραφικὴν καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν.

Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττῃ διόλου διότι καὶ αἱ συνάδελφοί της Ἕλληνίδες ἠθοποιοὶ διαπρέπουν ἐπίσης ὡς πλύστραι, σιδερωτῆραι, δασκάλαι, ράπτριαί καὶ μητέρες.

Πέντε καὶ πέντε. Ἄν προσθέσῃς καὶ κατ' ἄλλο, ἢ αἰσθητικὴ ἀνατροφή τῶν ἑλληνίδων ἠθοποιῶν ὑπερβαίνει τὸ πολυτέχνον τῆς διασήμου Σάρας.

Ὁ Γάλλος κ. Σ. Σιβίνης—ὁ συντάκτης δηλαδὴ τοῦ «Journal d' Athènes» ἔπνευ μένεα καὶ φλόγας κατὰ τοῦ ὑπουργεῖου Τρικούπη, ὅπερ οὔτε ὀλιγώτερον οὔτε περισσότερον κατηγόρησεν ὡς πληρονόμενον ἵνα προδώσῃ καὶ πωλήσῃ τὴν Ἑλλάδα τοῖς Ἀγγλοῖς.

Ἦτο ἀγριώτατος ὁ Γάλλος Σιβίνης.

Ὁ Ἕλλην Σιβίνης, ὁ συντάκτης δηλαδὴ τῆς «Ἐλευθερίας» ἴσα μετὰ τώρα τοῦλάχιστον δὲν θλίπει τίποτε ἀπὸ προδοσίας οὔτε γρ' περὶ τοιούτου θέματος περιορίζεται μόνον νὰ ψάλλῃ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὰ γέμματα ὅσα ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς δίδει εἰς τὰ ξενοδοχεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

Τί ἦσυχον παιδί ποῦ εἶναι ὁ Ἕλλην Σιβίνης!

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τῷ Κυρίῳ . . .

Σὲ χαιρετῶ. Ἀπὸ παντοῦ μανθάνω, πῶς καῖκαν Ὅλα τὰ δένδρα, φίλε μου, ἂπ' τὰ πολλὰ τὰ χιόνια. Τί κάθῃσαι; Οἱ στίχοι σου ἀκόμα δὲν ἐβγήκαν; Αὐτὸ τὸ χρονο—δὲν ἀκοῦς;—δὲν θάχωμε λεμόνια.

Νίκος.

ΕΥΣΕΒΕΣ ΚΑΘΗΚΟΝ

ἐκκληροῦμεν ὑπομιμνήσκοντες τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ὅτι τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἔτος συμπληροῦται ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑ ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗ,

ἔφ' ᾧ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ τελεῖ **μνημόσυνον**.

Ἐποῖαν ἐθνικὴν ὀδύνην ἀναξέει τὸ μνημόσυνον αὐτὸ περιττὸν νὰ εἴπωμεν ἡμεῖς.

Ὅσον ὁ χρόνος παρέρχεται, ὅσον ἡ λειτουργία τῆς ἀνατολικῆς ἀναπλάσεως χωρεῖ πρὸς τὰ πρόσω, τόσον ἡ ἀπουσία τοῦ μεγίστου τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος διαχέει εἰς τὰς ψυχὰς πάντων μελαγχολίαν.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁμόρρυθμος ἑταῖρος ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀποκτήσῃ παρὰ τῆς συζύγου του 2 τέκνον.

Ἐπρόκειτο νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐτυχίαν του εἰς φίλον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Ἐκ τῆς συνηθείας νὰ θέτῃ πάντοτε τὴν ἑταιρικὴν ὑπογραφὴν, ἰδοὺ πῶς ἔγραψε τὴν ἀγγελίαν :

Μεταξὺ ἄλλων σοὶ ἀναγγέλλω ὅτι μετὰ πεντηκτῆ ἔγγαμον βίον ἀπέκτησα ἄρρην τέκνον, εὐμορφον καὶ εὐτραφέστατον. Φαντάζεσαι τὴν χαρὰν μου κτλ.

Κόδρος καὶ Σα.

Εἷς ἐκ τῶν κινηγόντων τὰς ἐγγάμους εἶχεν ἀναβιβάσει εἰς τὸ τετραγώνον τοῦ γελοίου τὸν πλατωνικὸν τοῦ ἔρωτα.

Πολλάκις θωπεύων τὰς χεῖράς της εἰς τὰς ἰδικὰς του τῇ ἔλεγε :

— Ἡ μεταξὺ μας συμπάθεια ἤρχισε νὰ κάμνῃ θαύματα· κεφαλαγῶ ὅταν κεφαλαγῆτε· ἔχω κατάρρουν, ὅταν βήχετε· κρυώνω ἐν μέσῳ θέρει, ἀρκεῖ νὰ σὰς ἔλθῃ μικρὰ ἀνατριχίλα.

Τῆς ἄλλαις εἶχεν ἐπανελθεῖ ὁ πλατωνικός μας ἐκ ταξειδίου ὅπου εἶχε κάμει ἕξ μῆνας περίπου.

Ἐπανεῦρε τὸ εἶδωλόν του εἰς κατάστασιν ἐνδιαφέρουσαν.

Ἡ κυρία δὲν ἐδάσταξε νὰ μὴν τοῦ πῆ :

— Ἐ! καὶ τώρα ἡ κατάστασίς σας εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν ἰδικὴν μου;

Ἄλλ' ὁ ἔραστής δὲν τὰ ἔχασε διόλου :

— Βεβαίότατα· δὲν βλέπετε πόσον ἐπάχυνα εἰς τὸ ἔξω-τερικὸν αὐτοὺς τοὺς ἕξ μῆνας ;

Ὁκταετῆ παῖδα τοῦ βγαλαν τὸ δόντι.

Εἷς τὴν ἐπιστροφὴν :

— Μαμά, σὰ μεγαλώσω θὰ γίνω ὀδοντοῦατρός.

— Γιατί, παιδί μου ;

— Γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ !

(Ἱστορικόν).

Πειραζόμενός τις τὰ νεῦρα ἀπὸ τὰ ἀνυπόφορα γκλίβ—γκλίβ τῶν σπαθίων τῶν κυρίων ἀξιοματικῶν παρετήρησε :

— Τὸ νὰ φέρουνε τὰ σπαθιά τους αὐτοὶ οἱ Κύριοι ἐν καιρῷ εἰρήνης καὶ καθ' ὁδὸν εἶναι σὰν νὰ εἶσαι ὠπλισμένος μετὰ κουτάλια καὶ περουνομάχαιρα ὅταν δὲν τρῶς.

Γαλακτοπώλης, εἰς ὃν ἐγένετο παρατήρησις διὰ τὸ λίαν ὑδαρὸν τοῦ γάλακτός του, ἐδικαίολογεῖτο ὡς ἑξῆς :

— Ποῖός σ' εἶπε ποῦ πούλῳ γάλα ; Γάλα δὲν πούλῳ ἐγώ. Πούλῳ νερόγαλα.

Καὶ μετὰ φωνὴν στεντορείαν ἐφώνησε :

— Καλὸ νερόγαλα, νερόγαλα!

Ο ΜΑΪΟΣ ΤΗΣ ΡΑΪΤΙΚΗΣ

ἐνεθρονίσθη καὶ πάλιν εἰς τὸ προσιλές του Βασιλείου, τὸ Μέγα Κατάστημα

Π. ΔΑΜΠΙΚΗ

Ἐσα ἄνθη προσφέρει ὁ Μαῖος εἰς τοὺς γυμνοὺς ἔρωτας, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ὄψιν, ἄλλα τόσα ἱματισμοῦ καὶ καλλονῆς ἄνθη προσφέρει ὁ μέγας Ἀθηναῖος ῥάπτῃς εἰς τοὺς θέλοντας νὰ *λουλουδίξουν* ἐν ταῖς πλατείαις, τοῖς περιπάτοις, τοῖς ὑπουργείοις, ἐν ταῖς αἰθούσαις, ἐπὶ τῶν ἀτμοπλοίων, εἰς τὰς ἐκδρομὰς, ὑπὸ τὰ παράθυρα τῶν ἐρωμένων τῶν καὶ τὰ βλέμματα τῆς καλῆς τῶν.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑ

πανταλονίων, γελεκίων, ζακετῶν, ἐνδυμασιῶν, ἐπανοφωριῶν

ὅλα χαριτωμένα, προϊόντα ἐκλογῆς καὶ καλλαισθησίας, εὐμορφα, μαλακά, ὡς ἐπίδερμὶς λευκογαλάκτου κόρης, ὅλα ἐρωτεύοντα καὶ ἐρωτευόμενα, γεμάτα ζῶν, ἠλεκτρισμὸν, δροσίαν, εὐγενῆ τὴν ὄψιν, κομψὰ τοὺς τρόπους, ἄλλα συνεσταλμένα, δειλά, ἄλλα τολμηρά, παράτολμα,

ΕΝ ΓΕΝΕΙ

ΟΛΑ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΧΡΩΜΑΤΑ

Γλάστωνος, Γαμβέττα, Δέλικε,
Γράνβιλ, Βράϊτ.

Ο Κ. ΔΑΜΠΙΚΗΣ

ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς ὀφειλέτας αὐτοῦ τὸ περίφημον τραγούδι τοῦ ποιητοῦ Χάινε : "Ἀνθρώπε, πλήρωνε τὰ χρέη σου, διότι ὁ βίος εἶναι μακρὺς, καὶ θ' ἀναγκασθῆς καὶ πάλιν νὰ δανεισθῆς, ὅπως τῶκαμες τόσας φορὰς.

Ὁ κ. Δαμπικός δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς φίλους του νὰ τοῦ εἴπουν μίαν ἡμέραν : Ἐριγήσαμεν καὶ οὐκ ἐνάδυσάς μας.

ΠΑΗΡΟΝΕΤΕ ΚΑΙ ΕΝΔΡΕΣΘΕ.

ΣΤΙΧΟΙ

N. Γ. ΚΑΜΠΑ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΣΙ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ,
ΑΝΤΙ ΕΝΟΣ ΦΡΑΓΚΟΥ.